

Kázání: 49. Hle, zde jsem, pošli mne!

Nespokojujme se s dobrým, zbožným pocitem, nebudme opojení z Boží milosti. Boží milost nás v sobě neuzavírá, nemáme ji jen pro sebe. Je to milost ke svobodě a ke službě.

Kázání

Hle, zde jsem, pošli mne!

Vtom jsem uslyšel hlas Panovníka: „Koho pošlu a kdo nám půjde?“ I řekl jsem: „Hle, zde jsem, pošli mne!“

Izajáš 6, 8

Milé sestry a bratři,

Izajáš měl vidění, ve kterém k němu promluvil Panovník Hospodin, aby ho pověřil důležitým úkolem. Měl na sebe přijmout jho prorocké služby a zvěstovat Boží Slovo všemu izraelskému lidu.

Situace, kterou nám popisuje tento text se podle všeho odehrávala při velké výroční chrámové slavnosti. Všechn Jeruzalémský lid byl shromážděn na vnějším nádvoří chrámu, aby přivítal Hospodina jako Krále. Do vlastního chrámu sice nesměl nikdo vstoupit, ale lid mohl alespoň z povzdálí nahlížet k trůnu, na kterém byla umístěna schrána úmluvy.

A právě v tom okamžiku se Izajáše zmocnilo vidění, ve kterém spatřil na trůnu samotného Hospodina. Byl obklopen velikým zástupem serafů – ohnivých okřídlených bytostí, kteří mu provolávali slávu. Izajáše při takovém pohledl přepadl veliký strach. Tváří v tvář Bohu si totiž uvědomil svou vlastní porušenost, nečistotu a hřích. Může vůbec on – člověk nedokonalý, přežít před Božím obličejem? Izajáš si v tu chvíli řekl: „Běda mi, jsem ztracen.“

Občas slyšíme nebo čteme o případech, kdy někdo popisuje své přímé vidění Boha, nebo alespoň

Panny Marie či světců. Myslím ale, že můžeme říct, že jsou to události spíše neobvyklé, vybočující z normálního běhu věcí. Ne, že by se dnes už lidé s Bohem nesetkávali. V některých chvílích, v setkání s druhým člověkem, při četbě Bible, také my můžeme prožívat vědomí Boží přítomnosti, vanutí Ducha, účast Ježíše Krista mezi námi. Věřím, že také pro většinu z nás takovéto okamžiky nejsou docela neznámé.

Když ale o těchto chvílích budeme přemýšlet, musíme se vyvarovat nerozvážných pokusů o zobecnování. Jako každé jiné setkání, tak i sejití člověka s Bohem mívá velmi individuální, specifickou a neopakovatelnou podobu.

Jistě, i při této rozdílnosti existují výpovědi, které jsou si navzájem podobné, opakují se v různém prostředí a různých dobách. Můžeme snad říct, že se staly součástí obecné křesťanské zkušenosti.

A právě mezi takové patří také prožitek vlastní porušenosti před Boží tváří. Nový zákon nám říká, že nikdo z nás – lidí, není prost viny. Člověk si ale tuto skutečnost nemusí uvědomovat. Často ji samospravedlivě přehlíží, v domění své vlastní bezúhonnosti, často ji překrývá hlukem zábavy, nebo hektické aktivity. Dokud člověk zůstává sám, nebo ve společnosti ostatních lidí, může se i takové ukrývání před vlastní vinou dařit.

Když se díváme na ostatní lidi, můžeme se vnitřně uklidňovat, že jsme na tom snad lépe než oni, že sice nejsme dokonalí, ale svět je přece plný mnohem horších, než jsme právě my.

Takové úvahy ale obstojí jenom dočasně. Setkání s Bohem a jeho nárokem na lidský život nakonec bývá okamžikem, kdy člověk vystřízliví. A nemusí se jednat jen o podivuhodná zjevení, jako je to Izajášovo. Stejnou zkušenost můžeme prožít i my, při slyšení Božího slova, nebo při modlitbě.

Tady bych rád na okamžik odbočil, a pozastavil se u tématu modlitby. Není to tak, že význam modlitby příliš zúžíme, pokud ji budeme vnímat jenom jako příležitost k díkům a prosbám? Myslím, že modlitba nám může být zejména svobodným prostorem, ve kterém do svého života vpustíme také jinou perspektivu, než je jenom ta naše vlastní.

V modlitbě můžeme sami sebe a svůj život, svá rozhodnutí, problémy a naděje, vidět také trochu zvenku. S vědomím Božího pohledu, který nás, slovy žalmu, zkoumá a zná. A v tomto pohledu také zjišťujeme mnoho o sobě: kde jsme zanedbali své úkoly a povinnosti, kde jsme nechali nad sebou vládnout hněv, nelaskavost a pýchu, jak jsme se našim bližním neodevzdali, nebyli k užítku, selhali. Modlitba je nám příležitostí k pravdivé sebereflexi.

Nedojdeme tedy ale nakonec ke stejnému závěru, k jakému došel při svém vidění Izajáš? Neřekneme si také. „Běda mi, běda nám, jsme ztraceni?“ Podle svědectví Písma i celé křesťanské tradice je právě toto závěr, ke kterému by měl člověk při setkání s Bohem dojít. Není ale takový pohled na člověka příliš depresivní? Jan Kalvín ve své Instituci k tomu říká: „Třebaže tato úvaha člověka nemálo kruší děsem a svírá beznadějí, je přece nutná, abychom byli vysvěčeni ze své vlastní spravedlnosti.“

Opravdu by nebylo nic horšího, než je takový beznadějný pohled na vlastní zavrženíhodnost, pokud by už nemělo nic dalšího následovat. Ono ale následuje.

Vraťme se teď zpět ke knize Izajáš. Tam se dočítáme, že v okamžiku, kdy si prorok uvědomil svou vinu před Bohem, snesl se k němu jeden ze serafů, přiložil mu na rty uhlík z oltáře a řekl: „Hle tvá vina je odňata a tvůj hřích je usmířen.“ Boží odpovědi na lidskou pokoru je milost. I na tomto příkladu vidíme, že milostivý postoj Boha k člověku nepřichází až s Novým zákonem. Stejně poselství nacházíme ve vyprávěních o praotcích, v knihách proroků i v žalmech. Ten, kdo se odváží k pokornému setkání s Bohem, má zaslíbení odpuštění a milosti.

Tady se už zdá, že všechno důležité bylo řečeno, že už není potřeba nic dalšího dodávat. Omilostněný člověk se smí a má těšit z nadobytého odpuštění. My, kteří stále váháme a přešlapujeme na místě, tím smíme být povzbuzeni a pobídnuti k odvážné pokoře.

Tady ovšem ten Izajášovský příběh nekončí, ale teprve začíná. Četli jsme: „Vtom jsem uslyšel hlas Panovníka: „Koho pošlu a kdo nám půjde?“

Ospravedlněný člověk, který by se napříště spokojil s dobrým, zbožným pocitem, zastavil by se u opojení z milosti, ten by snad tuto Hospodinovu otázku úplně přeslechl. Boží milost se ale v sobě neuzavírá, není sama pro sebe. Je to milost k něčemu: Ke svobodě a ke službě.

Když seraf očistil uhlíkem Izajášova ústa, udělal to proto, aby ho uschopnil ke službě.

Sestry a bratři, to se jistě netýká jenom proroků. To, že jsme milostí pověřováni k užitečnému konání se vztahuje na každého, kdo pro sebe vděčně přijal Boží odpuštění. Izajáš ve chvíli svého povolání nebyl nijak výjimečným mužem. Stejně jako Abraham, Mojžíš, Jeremiáš a mnoho dalších měl své lidské limity, nesl svou vinu a nedkonalost. Když ale uslyšel Hospodinovu otázku, přestal váhat a odpovéděl: „Hle, zde jsem, pošli mne!“

Hospodine,

věříme a vyznáváme, že před Tvou tváří nemůžeme obstát. Chceme vděčně přijímat Tvé odpuštění. Chceme se Tebou nechat oslovit a poslat. Prosíme, zbav nás všeho strachu, sobectví a pohodlnosti, abychom byli Tobě i našim bližním k užitku.

Amen.

Jáchym Gondáš

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)